Το πατρικό του, το χώ ριζε μια ευθεία 1.800 μέτρων, από την πλατεία Κολωνακίου. Μα τα λίγα αυτά μέτρα, στην πρωτεύουσα της δεκαετίας του ’60, σηματοδοτούσαν ένα ολότελα διαφορετικό σύμπαν.

Η τύχη το έφερε, να ζήσει ανάμεσα σε αυτά τα σημεία από το ’63 έως το ’69. Τις έξι τάξεις του δημοτικού που είχαν απ’ όλα. Για ένα παιδί που αρχίζει με συλλαβές και συνεχίζει με ανάγνωση, οι εφημερίδες άνοιγαν παράθυρα σε έναν πελώριο, άγνωστο, γοητευτικό όσο και βίαιο πλανήτη, ενίοτε και ανερμήνευτο. Σε μια δεκαετία με ανατροπές και εκπλήξεις, με ελπίδες και απώλειες. Το παιδί όμως παρέμενε στο απυρόβλητο. Σαν θεατής σε μια παράσταση.

Έξι πρωινά την εβδομάδα, μέχρι το ’65, το πήγαινε ο πατέρας ή η μητέρα στο σχολείο. Από το ’66 και μετά με τον άσσο, Καλλιθέα – Ομόνοια, ή με το πέντε Κουκάκι - Ομόνοια, όπως έλεγε το μεγάλο κίτρινο σιδερένιο κουτί, ψηλά στο κούτελό του με τους τρολέδες ακόμα πιο πάνω.

Κατέβαινε στο Σύνταγμα και ποδαράτο Αμερικής & Σκουφά. Πειραματικό Σχολείο Πανεπιστημίου Αθηνών. Έξι χρόνια εκεί μέσα. Και κάποια Σαββατοαπογεύματα, στο Βυζάντιο. Ο μικρός με τον πατέρα. Τοστ, μεγάλη ανακάλυψη και πορτοκαλάδα.

Εκείνο το καφενείο στην πλατεία Κολωνακίου, ήταν, ανάμεσα σε άλλα, το λίκνο της μικρής, αγωνιστικής, αθηναϊκής, αυτοκινητικής ελίτ. Ο τόπος συγκέντρωσης των αγωνιζομένων από τις αρχές της δεκαετίας. Της ίδιας πλατείας, που ο δημιουργός του **«Ο τυφεκιοφόρος του εχθρού»**, Μάριος Χάκκας αποκαλούσε, για προφανείς λόγους, περιφρονητικά «μπιντέ».

Ο Μπάμπης, πέρα από σερβιτόρος που προσπαθούσε να ικανοποιήσει τις ιδιαίτερες απαιτήσεις των πελατών, ήταν και ένας υψηλού επίπεδου ατακαδόρος, δουλεμένος στην καθημερινότητα του χώρου. Όλες οι συζητήσεις, της συγκεκριμένης παρέας, συνήθως θορυβώδεις και ζωντανές, είχαν αρχή και τέλος τους αγώνες, τ' αποτελέσματα, τις προβλέψεις, τον εξοπλισμό, τις επιδόσεις, τις προπονήσεις. Δεν υπήρχε ωράριο, κάθε στιγμή κάποιος βρισκόταν εκεί είτε νωρίς το πρωί, είτε απόγευμα, είτε μεταμεσονύκτια.

Αυτά καταλάβαινε ο μικρός που τέλειωσε το Δημοτικό, που μεγάλωνε, που το Γυμνάσιο δεν είχε τίποτα από τη γλύκα των προηγούμενων χρόνων και που η πλατεία είχε απομακρυνθεί από τη ζωή του. Μια εξέλιξη λογική και αναμενόμενη, έπλεε σε άλλους παραλλήλους. Ο μικρός μεγάλωσε κι άλλο. Στα 20 του εργαζόταν στο κέντρο. Έκανε αυτό που ονειρευόταν. Κατά πως νόμιζε, δηλαδή.

Και παρά το γεγονός ότι κατοικούσε πια 15 χιλιόμετρα μακριά της, άρχισε να ξαναπερνά από την πλατεία. Κάτι τον τραβούσε. Θα ήταν ίσως το παταράκι της Βουλγάρας, που τον πήγε η κοκκινομάλλα Ιωάννα το θέρος του '78. Λίγο αργότερα, θα ήταν η ίδια η γοητεία επί γης, η Deborah, που επέστρεψε μετεωρικά και θυελλωδώς στο προσκήνιο της ζωής του, απ ό τη μακρινή Μινεάπολη
, εκεί στο Λούκι του αντισυμβατικού Αλέξη Γκόλφη.
θα ήταν η Χάρη της (οδού) Χάρητος, μα και οι λιγοστοί φίλοι του, που κατοικούσαν ακόμα εκεί.

Αφού όμως έγινε αναφορά στον Γκόλφη, ας μνημονεύσουμε και εκείνον τον Αλέξη με την μορφή του Χριστού που πρωταγωνίστησε στην τηλεοπτική μεταφορά του «Χριστός ξανασταυρώνεται» του Ν. Καζαντζάκη. Εκείνου του ανθρώπου που μετά την υστερία του '75 για το άτομό του, άφησε την τελευταία του πνοή στα 59 του το '07, στο δρόμο άστεγος και ρακοσυλλέκτης. Το νεκρό κορμί του ήταν στα αζήτητα για μέρες στο νεκροτομείο.

Όπως και να είχε, εκείνο το χαβαδάκι της επανασύνδεσης με την πλατεία, τέλειωσε τον Φλεβάρη του '81. Όπως είχε ξεκινήσει. Απρογραμμάτιστα. Ακολούθησε η θητεία στον Ε.Σ., το τάγμα στον βορά (καλά ήταν), απολυτήριο και η ζωή κυλούσε. Με πεπατημένες ακολουθίες. Με δουλειές, με οικογένεια και άλλες υποχρεώσεις, αλλά και λαμπρές στιγμές, μέσα στην συχνά άχαρη, πλην όμως ανθρώπινη καθημερινότητα. Η πλατεία πουθενά στο πλάνο. Περαστικός μόνον και σπανίως.

Φλεβάρης του '18, κάποια συνάντηση, που είχε εκεί κοντά, τσάκισε. Μέσα στη χειμωνιάτικη

λιακάδα, καθώς είχε χρόνο, πήρε τηλέφωνο τον εκ των φίλων, που κατοικεί ακόμα εκεί, με το δικηγορικό του γραφείο λίγο πιο κάτω. Να περνούσε, να τον έβλεπε. Αλλά ήταν στην Ευελπίδων. Υπερασπιζόταν. Δουλειά κι αυτή!

Κλείδωσε το μηχανάκι και περπάτησε. Τσακάλωφ. Πεζόδρομος πια. Καρέκλες, φαγάδικα και καταστήματα ενδυμάτων με 60% εκπτώσεις. Στην γωνία με την Ηρακλείτου, θα θυμόταν τον **Παναγιώ τη Κ.** με το ημίαιμο πάνω στο ντεπόζιτο του ΧΤ. Και τις σπές(ι)αλ ροδακινόπιτες. Με την έξοχη σφολιάτα. Τώρα ψυχή. Κασερόπιτα μια, ζύθος κουτί εις, ευρώ 3.85. Τίποτα που να δικαιολογεί τέτοια νούμερα, αν εξαιρεθεί η ευγένεια και η εξυπηρετικότητα των εργαζομένων. Ιδιότητες ακοστολόγιτες ούτως ή άλλως, όμως.

Στην πλατεία, τα Νούφαρα άφαντα και στη θέση του Βυζάντιου ένα άιστορμ. Πετυχημένος τίτλος πάντως. Ολόγυρα καταστήματα με ενοικιάζεται και αφίσες με καλλιτεχνικά δρώμενα, κολλημένες στις άδειες μοναχικές βιτρίνες τους.

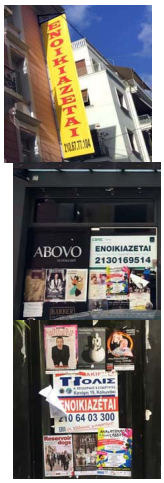

Μηλιώνη. Λίγο από Μπενίτσες του ’80, κάτι και Μάλια του ’15. Σε πιο στριμωγμένο. Που οι άπλες και το Jeans plus tops; με το Χριστινάκι εντός.

Στην Ελλάδα των μνημονίων, ακόμα και το Κολωνάκι, η πατρίδα, η πρωτεύουσα και το επίνειο ομού, της Βαλκανικής κοσμικότητας υποφέρει. Αρκεί και μόνο αυτό για ένα μικρό, ελαφρύ Μνημόσυνο. Διότι το άλλο, το χρονικό μνημόσυνο, είναι βαρύτερο.

Σαββάτο σήμερα 24 του Φλεβάρη. Ακριβώς 37 χρόνια μετά από εκείνη την Τρίτη 24 του Φλεβάρη, όταν ο άσος ήταν πριν το οκτάρι. Τότε που ήμασταν 37 χρόνια νεότεροι, ενώ τόσοι δεν είχαν αποχωρήσει από τον μάταιο κόσμο και περισσότεροι δεν είχαν ακόμα έρθει.

Ο σεισμός των 6,7 ρίχτερ, που ταρακούνησε την Αττική, κόστισε δεκάδες θύματα, χιλιάδες ερείπια και τον αντίστοιχο πανικό, τον πέτυχε σε μια υπόγα. Χάρητος μεριά. Athenian in λεγόταν το μαγαζί. Και από εκείνη τη βραδιά, το κορίτσι των ονείρων του, με τρόπο απρόβλεπτα ωραίο και αναπόφευκτο σχεδόν, έμελλε να γίνει η γυναίκα της ζωής του. Κι αν υποτεθεί ότι είχε ένα ελάττωμα, ήταν πως τα πρώτα 18 χρόνια της ζωής της, τα είχε περάσει εκεί, λίγα μέτρα μακρυά από την πλατεία. Αλλά κι αυτό ευχάριστο ήταν.

Με κάτι τέτοιες μνήμες τέλειωνε η απρογραμμάτιστη βόλτα του στο Κολωνάκι. Ο άσος μπήκε στη σωστή θέση, κρύφτηκε πάλι πίσω από το οκτάρι, όλα ξαναγύρισαν στο σήμερα. Ανέβηκε στο μηχανάκι και απομακρύνθηκε προς τον περιφερειακό του Λυκαβηττού χαζεύοντας. Βέβαιος πως, αν με κάποιο τρόπο μαγικό, η ύφεση δεν είχε γονατίσει τον Τόπο, το Κολωνάκι θα είχε απομακρυνθεί περισσότερο από τις νεανικές του εικόνες. Και πολύ περισσότερο από τις παιδικές.

από την ετήσια έκδοση του 1962 της Hellenews, Tourism in Greece και το μοναδικό πενάκι του Μίνωα Αργυράκη.

και το κινηματογραφικό αποτύπωμα, από το 1960.